

Arrest

nr. 172 990 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) en beschikt u over het staatsburgerschap van de Dominicaanse Republiek. U woonde bij uw moeder en stiefvader in Santo Domingo. U begon een relatie met M.O.Q.A. en u werd onverwacht zwanger. Tijdens uw zwangerschap woonde u in het ouderlijk huis van uw partner, samen met zijn moeder en vader. Op 28 september 2011, toen u vijftien jaar oud was, beviel u van uw zoon E.A.Q.R.. Een maand na de geboorte van uw zoon verbrak u uw relatie met de vader van uw zoon en verliet u zijn woning omdat hij teveel uitging en u sloeg. U keerde samen met uw zoon terug naar uw moeder. Uw ex-partner wilde

nadien opnieuw een relatie met u maar u kon hem niet meer vertrouwen. U stond in voor de opvoeding van uw zoon. Zijn vader had slechts weinig contact met hem en zag hem soms maanden niet. Hij kwam ook nooit persoonlijk naar jullie huis maar liet zijn zoon telkens ophalen door een familielid. U sprak met uw ex-partner via WhatsApp over praktische zaken in verband met uw zoon, zoals over zijn medicatie. Uw ex-partner steunde u niet financieel voor de opvoeding van jullie kind maar kocht wel soms medicatie en producten. U maakte drie jaar geleden uw middelbare studies af. In de zomer van 2015 begon u te werken voor een tandkliniek. U deed promotie voor hen op straat. Vanaf het moment dat u begon te werken, begonnen de problemen met uw ex-partner. Hij hield u in het oog, stalkte u tijdens uw werk. Hij bedreigde u via WhatsApp. Zo liet hij weten dat indien u zijn partner niet kon zijn, u van niemand mocht zijn. U blokkeerde hem op WhatsApp. De bedreiging dat hij u zou vermoorden, hoorde u ook via andere personen. Omwille van de problemen met uw ex-partner, stopte u na vier à vijf maanden met uw werk. In maart 2016 viel hij u aan toen u uitging met uw vriendinnen. Hij greep u vast aan uw haar en wilde weten met wie u op stap was. Omdat hij u had aangevallen, beseftte u dat zijn bedreigingen menens waren en stapte u enkele dagen na het incident naar het openbaar ministerie. U legde de situatie uit en er werd een verzoeningsakte opgesteld. U hoorde van andere personen dat uw ex-partner zich niks van het akkoord aantrok en dat hij bedreigingen bleef uiten ten opzichte van u. U en uw familie werden bang dat hij u zou vermoorden. Uit vrees voor uw ex-partner besloot u uw land zo snel mogelijk te verlaten. De snelste manier om uw land te verlaten was een visum voor Turkije kopen. U verliet uw land op 12 mei 2016. U liet uw minderjarig kind bij u moeder achter in de Dominicaanse Republiek. Om naar Turkije te vliegen, diende u over te stappen in België. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in de luchthaven van Zaventem werd aangehouden omdat u niet over de juiste documenten (transitvisum) beschikte. Uw paspoort werd aan de grens in beslag genomen door de Belgische autoriteiten. U vroeg op 22 juni 2016 asiel aan in België vanuit het gesloten centrum Caricole. U beschikt over een kopie van een geboorteakte van uw zoon, afgegeven op 28 augustus 2014 en een kopie van een verzoeningsakte van het openbaar ministerie. Na uw gehoor maakte uw raadsman nog enkele links naar websites door welke corruptie in de Dominicaanse Republiek aanklaarten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw incoherente en tegenstrijdige verklaringen over de verzoeningsakte en de manier hoe u dit document hebt bekomen. Op de vraag waar het origineel van de akte is, stelde u vooreerst dat u geen origineel van deze akte in uw bezit had omdat het origineel exemplaar aan uw ex-partner werd gegeven en u de kopie hebt verkregen (CGVS, p. 10). U werd vervolgens gevraagd om uitleg te geven over de verzoeningsakte en de stappen die werden ondernomen bij het openbaar ministerie. U verklaarde dat u zelf naar het openbaar ministerie bent gegaan, u zich daar hebt geïdentificeerd en de situatie met uw ex-partner hebt uitgelegd. Uw verklaringen werden genoteerd en vervolgens werd aan u een kopie van de verzoeningsakte en een origineel afgegeven (CGVS, p. 10-12). U beweerde dat uw ex-partner geen verklaringen moest afleggen bij het openbaar ministerie. U diende de kopie van het document zelf te houden en u moest het originele document aan uw expartner bezorgen want het openbaar ministerie zelf deed dit niet. U verduidelijkte dat u verantwoordelijk was om dat document naar uw ex-partner op te sturen omdat u klacht had ingediend (CGVS, p. 11-12). Er werd u vervolgens gewezen op de handtekening van uw ex-partner op het document en werd u verschillende keren gevraagd wanneer hij dit document getekend heeft. U diende het antwoord op deze vraag schuldig te blijven en stelde dat u niet wist wanneer hij dat getekend had. Slechts toen u de vraag werd gesteld hoe u aan een exemplaar met handtekening van uw ex-partner kwam, kantelden uw verklaringen volledig. Plotseling wijzigde u uw verklaringen door te stellen dat u de verzoeningsakte hebt getekend, het openbaar ministerie vervolgens een versie van het document naar hem heeft gestuurd en dat uw ex-partner dan blijkbaar naar het openbaar ministerie is gegaan om akkoord te gaan dat hij u niet meer mocht lastigvallen. Toen hij het document had getekend, werd u opgebeld en mocht u het door hem getekende exemplaar ophalen (CGVS, p. 12-13). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u terug op uw eerdere verklaringen en antwoordde u dat u wel zelf een origineel, maar zonder zijn handtekening, aan hem hebt bezorgd (CGVS, p. 13). Uw opeenvolgende verklaringen zijn echter geenszins coherent. Bovendien houdt het weinig steek dat u verantwoordelijk zou worden geacht om een origineel exemplaar te bezorgen aan de persoon met wie u nota bene problemen kent en wiens gedrag u aanklaagt bij de autoriteiten. Uw incoherente verklaringen over de door u neergelegde verzoeningsakte en het feit dat dit document louter en alleen een kopie betreft, nopen ertoe te besluiten dat er geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan dit document. Uw steeds wisselende verklaringen aangaande deze verzoeningsakte, een document dat de kern van uw asielrelaas betreft, ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas wordt bovendien bevestigd door verschillende vreemde en onlogische elementen in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u een maand na de geboorte van uw zoon uw relatie verbrak. Uw ex-partner probeerde nog om u te overtuigen maar u vertrouwde hem niet meer. Vervolgens verliep jullie communicatie normaal. Jullie praatte via WhatsApp over praktische zaken in verband met jullie zoon. U had geen problemen met uw ex-partner tot op het moment dat u begon te werken. Gevraagd of u een verklaring had waarom hij u plotseling, na vier jaar, begon lastig te vallen en te bedreigen, antwoordde u dat u normaal niet buiten kwam en dit nu was veranderd door uw werk en dat hij misschien dacht dat u een andere relatie had (CGVS, p. 15). Uw uitleg voor het sterk veranderde gedrag van uw ex-partner komt echter weinig overtuigend over. U had immers geen andere partner en uit uw verklaringen blijkt dat u reeds voor u aan de slag ging voor een tandkliniek u wel geregeld buitenshuis ging. Zo studeerde u tot 2013 en trof u uw ex-partner wanneer u buiten aan het wandelen was (CGVS, p. 5-7).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u, die zich eerder tot het openbare ministerie had gericht en een verzoeningsakkoord had bekomen, geen verdere stappen hebt ondernomen bij uw nationale autoriteiten toen u merkte dat de bedreigingen aanhielden en zonder nieuwe pogingen meteen uw land en uw kind hebt verlaten. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u dit niet hebt gedaan omdat uw ex-partner zich toch niks van het verzoeningsakkoord had aangetrokken, u geen zin had om u opnieuw met die papieren bezig te houden en u toch geen vertrouwen hebt in de gerechtelijke instanties van uw land omdat er corruptie heerst in uw land en omdat ze enkel ingrijpen wanneer er iets heel ernstig gebeurt (CGVS, p. 17). Het is evenwel precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U geeft wat dit betreft ook aan dat het verzoeningsakkoord beschouwd moet worden als een verwittiging en dat uw ex-partner problemen met justitie riskeert indien hij u blijft lastig vallen (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd dat – in tegenstelling tot uw beweringen - de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan. Zo bestaat de gespecialiseerde 'Violence Prevention and Attention Unit' met 17 regionale kantoren waar slachtoffers van geweld een klacht kunnen indienen en kosteloze rechtshulp en medische/psychologische zorg kunnen krijgen. De politie dient slachtoffers van huiselijk geweld naar deze kantoren door te verwijzen. Deze kantoren hebben tevens de bevoegdheid om een tijdelijk contactverbod uit te vaardigen. Opdat contact tussen het slachtoffer en de dader vermeden wordt, dienen deze kantoren ook als boodschapper tussen de betrokken partijen. In opdracht van de Procureur-Generaal dienen juridische procedures tegen verdachten verder gezet te worden, ook al trekt het slachtoffer haar klacht in. Daarnaast voorzien zowel de overheid als diverse NGO's opleiding inzake huiselijk geweld, onder andere aan politie. Hoewel geschat wordt dat meer dan 80% van de slachtoffers van huiselijk nooit klacht indient, moet vastgesteld worden dat daders van dergelijk geweld wel en succesvol vervolgd worden. Niettegenstaande er nog ruimte is voor verbetering, onder andere in de strijd tegen corruptie (wat aangekaart wordt in de informatie waarnaar uw raadsman verwees), kan aldus gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. In het licht van voorgaande vaststellingen is het dan ook weinig geloofwaardig dat u geen verdere stappen heeft genomen ten aanzien van uw ex-partner en komt aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling te staan.

U hebt evenmin inlichtingen ingewonnen aangaande organisaties of instanties tot welke u zich met uw problematiek kon richten (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u zich niet hebt geïnformeerd, kon u louter opperen dat alles snel is gegaan en u snel moest handelen (CGVS, p. 18). Hierover kan ook een kanttekening worden gemaakt. Na de verzoeningsakte hoorde u enkel via andere personen dat hij doorging met zijn bedreigingen (CGVS, p. 12 en p. 14-16). De bedreiging hield in dat hij u zou vermoorden indien u een andere partner zou hebben (CGVS, p. 15), maar u had geen andere partner (CGVS, 5). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u louter en alleen op basis van bedreigingen die u van horen zeggen kreeg en gelet op het feit dat u geen andere partner had, zo snel uw kind hebt achtergelaten en zonder plan naar Turkije vertrok. U wilde geenszins terug keren naar uw land maar u had geen idee wat u zou doen in Turkije nadat uw toeristisch visum verlopen zou zijn (CGVS, p. 8-9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner. Volgens uw verklaringen had u geen andere redenen om uw land van herkomst te verlaten en had u met niemand anders problemen (CGVS, p. 14, p. 18 en p. 19). Bijgevolg hebt u geenszins een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk gemaakt.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw geboorteakte bevestigt enkel en alleen de identiteit van uw zoon en zijn vader, hetgeen hier op zich niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een enig middel is afgeleid uit de schending van de “materiele motiveringsverplichting (art. 3 wet 29 juli 1991) en schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuv. art. 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet”. Verzoekende partij meent dat zij omstandige en precieze verklaringen heeft afgelegd nopens haar asielmotieven. Zij heeft een duidelijk zicht gegeven op de problemen welke zij heeft gekend in haar land van herkomst en welke haar ertoe gebracht hebben het land te ontvluchten: *“Verzoekster heeft doorheen haar verklaringen duidelijk aangetoond dat zij het slachtoffer dreigt te worden van de agressies van haar ex-partner, (...) en dat laatstgenoemde niet zinnens is zich te houden aan gerechtelijke beslissingen c.q. maatregelen welke tegen hem worden getroffen ter bescherming van verzoekster. Ten bewijze van de duidelijke onwil van de ex-partner kan worden gewezen op het gegeven dat hij — ondanks de afdwingbare (door hemzelf immers ondertekende) verzoeningsakte- er toch niet voor terugdeinsde om nog steeds bedreigingen te formuleren. Ten onrechte trekt de Commissaris-Generaal de geloofwaardigheid van verzoekster in twijfel.”*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Nopens de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar asielaanvraag onterecht heeft verworpen.

2.4. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing

opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van haar asielaanvraag.

2.5. Voorop dient te worden vastgesteld dat er geen betwisting over bestaat dat verzoekende partij geen vervolging vreest voor haar nationale overheden. Verzoekende partij meent dat ze niet veilig is in haar land omdat haar ex-partner haar bedreigde. Ze stelt dat haar autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden door inefficiëntie en corruptie.

2.6. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal onterecht de aanvang van haar problemen in twijfel trek terwijl ze nochtans aannemelijk heeft *“gemaakt waarom de problemen pas later zijn begonnen. Zij heeft duidelijk verklaard dat de problemen en de bedreigingen zijn toegenomen nadat zij zelf aan het werk is gegaan voor een tandkliniek, voor dewelke zijn op straat promotiewerk verrichte. De jaloezie en bedreigingen door de ex-partner werden m.a.w. geprovoceerd door het gegeven dat verzoekster haar leven verder ontplooidde, en zich autonoom ontwikkelde (emotioneel, financieel,...) waardoor het bij de ex-partner begon te dagen dat hij verzoekster definitief kwijt was... Dit is een aannemelijke evolutie welke door de Commissaris-Generaal geheel ten onrechte in twijfel wordt getrokken.”*.

2.7. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat ze als tiener zwanger raakte van haar toenmalig vriendje en een maand na de geboorte op 28 september 2011 de vader van het kind verliet. Verzoekende partij woonde bij haar ouders. Sindsdien leidde haar eigen leven. Verzoekende partij heeft haar middelbare studies verder afgemaakt en werk gezocht. De vader van het kind had geen contact met haar, kwam nooit aan huis en had weinig belangstelling in zijn zoon. De familie van de vader kwam het kind *“heel zelden”* halen en verzoekende partij besprak praktische kwesties met de vader van haar zoon via WhatsApp, wat *“zelden”* gebeurde (zie gehoor). Voorts kent verzoekende partij het adres van deze vriend niet, noch weet ze te zeggen of hij werkt, ze had geen enkel fysiek contact met hem (zag hem soms lopen op straat) en hij deelde ook niet financieel bij tot de opvoeding van het kind (zie verhoor).

2.8. Verzoekende partij stelt dat ze een jaar geleden, dus 4 jaar na de tienerzwangerschap, opnieuw benaderd werd door de vader van haar zoon. Hij bedreigde haar. Zij stelt in het verzoekschrift dat ze zich tot het Openbaar Ministerie heeft gewend om klacht neer te leggen. Deze klacht werd ernstig genomen en via een bemiddeling werd een verzoeningsakte opgesteld die verzoekende partij neerlegt.

2.9. Het is vaste rechtspraak dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad behoort, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.10. De verklaringen van verzoekende partij inzake deze verzoeningsakte zijn, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, inderdaad strijdig. Ter verantwoording waarom ze het origineel van de akte niet kan voorleggen stelt verzoekende partij eerst dat ze het origineel exemplaar aan haar ex-partner werd gegeven en zij de kopie had verkregen (gehoor, p. 10). Daarna verklaart verzoekende partij dat naar het openbaar ministerie ging, ze de situatie met haar ex-partner heeft uitgelegd en ze een kopie van de verzoeningsakte en een origineel verkreeg (gehoor, p. 10-12). Verzoekende partij moest het originele document aan haar ex-partner bezorgen want het openbaar ministerie zelf deed dit niet. Verzoekende partij werd geconfronteerd met de vaststelling dat dit niet kan kloppen met de vaststelling dat de handtekening van haar ex-partner op het document. Andermaal wijzigde zij haar verklaringen door te stellen dat ze de verzoeningsakte had getekend, het openbaar ministerie vervolgens een versie van het document naar haar ex-vriendje heeft gestuurd en dat hij dan blijkbaar naar het openbaar ministerie is gegaan om akkoord te gaan dat hij haar niet meer mocht lastigvallen. Toen hij het document had getekend, zou verzoekende partij opgebeld zijn om het door haar ex-vriendje getekende exemplaar op te halen (gehoor, p. 12-13).

2.10.1. Haar verweer *“Vervolgens werd een verzoeningsakte opgesteld, waarvan verzoekster zowel een kopie als het origineel ontving (= in lijn met de verklaringen tijdens het gehoor); Vervolgens heeft zij het origineel overhandigd aan haar ex-partner (= in de lijn met de verklaringen tijdens het gehoor), omdat zij in de overtuiging verkeerde dat zulks nodig was om deze verzoeningsakte tegenstelbaar te maken, en*

niet op verzoek van het Openbaar Ministerie (zoals ten onrechte in de bestreden beslissing wordt voorgehouden); Het Openbaar Ministerie heeft vervolgens de akte laten tegentekenen door de ex-partner waarna de kopie ervan werd overgemaakt aan verzoekster (= in de lijn met haar verklaringen tijdens het gehoor)." kan niet overtuigen. Immers er wordt niet verwacht dat verzoekende partij bekend is met juridische documenten zoals het verzoekschrift aanvoert, wel wordt verwacht dat ze weet wat ze zelf heeft gedaan om een verzoening te bekomen.

2.11. Verzoekende partij legt dus enkel een fotokopie neer en geen origineel. Er kan minstens verwacht worden dat ze eenduidig kan stellen of ze ooit een origineel kreeg of niet en hoe de procedure verliep. Haar verklaringen hierover zijn manifest uiteenlopend. Indien verzoekende partij meent dat de procedure correct is gevolgd dan dient ze toe te lichten welke van haar verklaringen de procedure weergeeft. Voorts indien verzoekende partij het origineel moest opsturen naar de vader van haar zoon dan stelt de Raad vast dat verzoekende partij zijn adres niet kende (gehoor, p. 2). Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat aan dit stuk enig geloof moet worden gehecht. Daarenboven is de (quasi onleesbare) stempel op de rechterbovenhoek geheel nutteloos en staat de stempel onderaan het document, onder de lijn voor de plaatsing van de handtekening van de 'Procurador Fiscal', en niet erboven zoals hoort. Het document komt voor als opgemaakt voor onderhavige procedure.

2.12. Voorts gaat verzoekende partij eraan voorbij dat de wijze waarop ze de verzoening beschrijft eerder bevestigt dat ze geen dergelijke handelingen heeft gesteld. Immers haar eerste toelichtingen dat haar verklaringen bij het openbaar ministerie *"werden genoteerd en vervolgens werd aan u een kopie van de verzoeningsakte en een origineel afgegeven (CGVS, p. 10-12). U beweerde dat uw ex-partner geen verklaringen moest afleggen bij het openbaar ministerie. U diende de kopie van het document zelf te houden en u moest het originele document aan uw ex*partner bezorgen want het openbaar ministerie zelf deed dit niet"* beschrijft een eenzijdig klacht maar geen verzoeningspoging. Dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk zou zijn voor het overmaken van officiële documenten in naam van het openbaar ministerie is geheel ongeloofwaardig. Dit kan ook blijken uit de vaststelling dat verzoekende partij deze versie wijzigde en stelt dat zij de verzoeningsakte heeft getekend en het openbaar ministerie vervolgens een versie van het document naar haar ex-vriendje heeft gestuurd. Echter ook deze toelichting kan niet overtuigen nu een bemiddeling net het samenbrengen van de partijen beoogt met tot doel een conflict in onderling overleg bij te leggen en af te sluiten. Nergens kan een dergelijke procedure blijken uit haar verklaringen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen. De neergelegde verzoeningsakte kan de ongeloofwaardigheid slechts versterken. Verzoekende partij toont dan ook niet aan haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar partner.

2.13. Hoe dan ook is er conform artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet, geen noodzaak aan internationale bescherming indien de verzoekende partij in eigen land bescherming geniet tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel *"7.2. van de nieuwe Kwalificatierichtlijn"* en *"dat de bescherming effectief en duurzaam van aard moet zijn, om te kunnen beslissen dat internationale bescherming niet nodig is"* stelt de Raad vast dat de omzetting van dit artikel in Belgisch recht gebeurd is bij artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij geeft overigens een onvolledige lezing weer nu dit artikel nog toevoegt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Dit is *in casu* het geval.

2.14. Aldus, ook indien geloof zou worden gehecht aan haar verklaringen, *quod in casu non*, dan nog heeft verzoekende partij nagelaten verdere stappen te ondernemen bij haar nationale autoriteiten toen de beweerde bedreigingen aanhielden. Zij heeft hiervoor geen aannemelijke verklaring en blijft bij de bewering dat ze geen vertrouwen had in de gerechtelijke instanties van haar land omwille van de corruptie en omdat ze enkel ingrijpen wanneer er iets heel ernstig gebeurd (gehoor, p. 17). Echter haar verklaringen getuigen er net van dat haar zaak wel zou behandeld zijn, dat wel naar een oplossing werd gezocht die beide partijen aanvaardbaar vonden (namelijk een verzoening). Ten slotte kan uit de landeninformatie blijken dat de Dominicaanse autoriteiten het ernstig menen met het geweld tegen vrouwen. De bestreden beslissing stelt aldus terecht dat de Dominicaanse autoriteiten *"tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan. Zo bestaat de gespecialiseerde 'Violence Prevention and Attention Unit' met 17 regionale kantoren waar slachtoffers van geweld een klacht kunnen indienen en kosteloze rechtshulp en medische/psychologische zorg kunnen krijgen. De politie*

dient slachtoffers van huiselijk geweld naar deze kantoren door te verwijzen. Deze kantoren hebben tevens de bevoegdheid om een tijdelijk contactverbod uit te vaardigen. Opdat contact tussen het slachtoffer en de dader vermeden wordt, dienen deze kantoren ook als boodschapper tussen de betrokken partijen. In opdracht van de Procureur-Generaal dienen juridische procedures tegen verdachten verder gezet te worden, ook al trekt het slachtoffer haar klacht in. Daarnaast voorzien zowel de overheid als diverse NGO's opleiding inzake huiselijk geweld, onder andere aan politie. Hoewel geschat wordt dat meer dan 80% van de slachtoffers van huiselijk geweld nooit klacht indient, moet vastgesteld worden dat daders van dergelijk geweld wel en succesvol vervolgd worden. Niettegenstaande er nog ruimte is voor verbetering, onder andere in de strijd tegen corruptie (wat aangekaart wordt in de informatie waarnaar uw raadsman verwees), kan aldus gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”.

2.15. Verzoekende partij is het oneens met deze beoordeling. Echter haar verweer kan niet overtuigen vooreerst omdat ze zelf stelt dat ze kon rekenen op de steun en bescherming van haar overheid wat minstens aantoonst dat “*de mechanismen waaraan de Commissaris-Generaal refereert*” niet enkel in theorie bestaan. Bovendien is het niet ernstig het percentage van 80 % niet-aangifte van huiselijk geweld enkel te verbinden aan de effectiviteit van het gerechtelijk apparaat. Immers het cijfer is slechts een berekend vermoeden en hangt bovendien evenzeer af van de sociale en culturele normen van de maatschappij en de wil van de slachtoffers om niet enkel aangifte te doen maar ook om door te zetten (wat verzoekende partij niet zou gedaan hebben). Hoe dan ook de verklaringen dat ze het slachtoffer is van een jaloers ex-tienervriendje kan niet overtuigen en voorts toont verzoekende partij niet aan dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en bij het verzoekschrift gevoegd is, onjuist zou zijn. Ten slotte is verzoekende partij niet ernstig waar ze stelt dat een effectieve bescherming in haar geval - waarvan ze niet aantoonst dit nodig te hebben - een continue begeleiding en bewaking vergt van verzoekende partij wanneer zij zich buiten zou begeven. Dergelijk bescherming, met name een absolute bescherming, is immers nooit mogelijk en wordt ook niet beoogd door artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International over de brutaliteit van de politie is *in casu* niet nuttig. Verzoekende partij geeft immers nergens aan dat ze problemen had met de politie en voorts wordt over het rapport in het verzoekschrift geen toelichtingen gegeven.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij dan ook geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Waar verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus kan noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier zoals ook deze uiteengezet in §2.9, blijken dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoekende partij voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.20. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor

hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK